

Gedachten over het avondmaal.

door: C.H. Mackintosh

1 Korintiërs 11:23-26

“Want ik heb van de Heer ontvangen, wat ik u ook heb overgegeven, dat de Heer Jezus in de nacht waarin Hij overgeleverd werd, brood nam; en nadat Hij gedankt had, brak Hij het en zei: 'Dit is mijn lichaam, dat voor u is; doet dit tot mijn gedachtenis'. Evenzo ook de drinkbeker na de maaltijd, en Hij zei: 'Deze drinkbeker is het nieuwe verbond in mijn bloed; doet dit, zo dikwijls u die drinkt, tot mijn gedachtenis'. Want zo dikwijls u dit brood eet en de drinkbeker drinkt, verkondigt u de dood van de Heer, totdat Hij komt.”

Inleiding

Deze opmerkingen dienen om de gedachten van allen op te wekken, die de naam en de instelling van Christus liefhebben, om een vuriger en meer liefhebbende belangstelling voor deze belangrijke en verfrissende instelling.

Wij moeten de Heer dankbaar zijn voor Zijn genadige voorziening in onze behoeften door zo'n herinnering aan Zijn liefde en sterven in te stellen en deze Tafel heeft gegeven, waaraan *al* Zijn leden een plaats hebben, zonder enig andere voorwaarde, dan de onmisbare voorwaarde van persoonlijk verbinding met en gehoorzaamheid aan Hem. De gezegende Meester kende de neiging wel van onze harten om af te glijden van Hem en van elkaar. Om deze neiging tegen te gaan, was één van Zijn redenen, om het Avondmaal in te stellen. Hij wilde de Zijnen vergaderen rondom Zijn eigen Persoon. Hij wilde een dis voor hen aanrichten, waaraan zij aan Hem zouden denken en aan Zijn overgegeven lichaam, het vergoten bloed en de kracht van Zijn liefde voor hen. Zij mochten van daar uitzien in de toekomst en de heerlijkheid bekijken waar van het kruis de eeuwige grondslag is.

De instelling van het avondmaal van de Heer moet door ieder geestelijk gezinde beschouwd worden, als een bijzonder treffend bewijs van de genadige en liefdevolle zorg van Heer voor Zijn Gemeente. Vanaf de instelling tot op heden is het avondmaal een gedurig, hoewel zwijgend getuigenis geweest van een waarheid, die de vijand door elke mogelijke inspanning, heeft geprobeerd te bederven en op zij te zetten. Namelijk, deze waarheid: dat de verlossing een volbracht feit is om te worden genoten door de zwakste gelovige in Jezus. Meer dan 19 eeuwen zijn voorbij, sinds de Heer Jezus het brood en de beker instelde in het avondmaal als de tekenen van Zijn lichaam en Zijn bloed voor ons gegeven. Ondanks alle dwaalleer, alle verdeeldheid, alle geschillen en strijd, van strijdige en vooroordelen, die de kerkgeschiedenis verhaalt, is deze veelzeggende instelling door de heiligen Gods gevierd in alle tijden. Natuurlijk is de vijand er in geslaagd in een groot deel van de christenheid, de

instelling te bedekken met een sluier van bijgeloof. De instelling zo voor te stellen, dat de grote en eeuwige werkelijkheid uit het oog verdwijnt, waarvan de instelling de herdenking is; Christus en Zijn volbracht offer. Het is vervangen door een krachteloos ritueel. Een ritueel, dat door de manier van zijn bediening zijn waardeloosheid en tegenstelling tegen deze waarheid bewijst.¹

Toch, ondanks de dwaling van Rome in het avondmaal van de Heer, spreekt het nog altijd voor elk besneden oor en ieder geestelijk gezinde dezelfde diepe en kostbare waarheid. Het verkondigt de dood van de Heer, totdat Hij komt. Eenmaal is het lichaam overgegeven om nooit meer herhaald te worden en de broodbreking is slechts het herdenken van deze bevrijdende waarheid.

Met grote belangstelling en dankbaarheid moet de gelovige “het brood en de beker” bezien. Zonder één woord te spreken, worden de kostbaarste en heerlijkste waarheden herinnerd. De genade heerst. Verlossing is volbracht. Zonde is weggedaan. Eeuwige gerechtigheid aangebracht. De prikkel van de dood is weggedaan. Eeuwige heerlijkheid gewaarborgd.

Genade en waarheid geopenbaard als de vrije gave van God en het Lam. De eenheid van het éne lichaam, als gedoopt door één Geest. Wat een feest! Het voert de ziel terug, als in een oogwenk, over een verloop van meer dan 19 eeuwen en toont ons de Meester zelf, in de nacht, waarin Hij verraden werd, liggend aan het avondmaal. Hij stelde daar een feest in, dat iedere gelovige vanaf dat ernstige ogenblik, verder moet leiden naar het kruis en vooruit naar de heerlijkheid.

Dit feest heeft sindsdien nog altijd de grote eenvoud van zijn karakter en de diepe betekenis van zijn onderdelen. Het bijgeloof wordt er door veroordeeld, dat het wou vergoddelijken en aanbidden, en ook de heiligschennis die het wou ontwijden en de ontrouw die het helemaal terzijde wilde stellen. Verder heeft het miljoenen harten gesterkt, getroost en verkwikt. Het is aangenaam te

---

¹ Rome belijdt in de mis “een onbloedig offer voor de zonden van de levenden en doden.”

denken, in gedachte te houden, als we op de eerste dag van de week samenkomen rondom de Tafel van de Heer, dat apostelen, martelaren en heiligen vergaderd zijn geweest rond dit feest en daarin allemaal verfrissing en zegen hebben gevonden.

Theologische scholen zijn verzezen, hebben gebloeid en zijn verdwenen; dodelijke dwaalleer hebben de atmosfeer verdonkerd en de belijdende kerk verscheurd; bijgeloof en fanatisme hebben hun lage theorieën en ongerijmde denkbeelden naar voren gebracht; de belijdende christenheid is in talloze sektes uiteengespat. Dit alles heeft plaatsgevonden maar het avondmaal van de Heer is blijven bestaan, te midden van duisternis en verwarring, om zijn eenvoudige en toch zo uitgebreid verhaal te vertellen.

Daar verkondigen, de geliefden van God, vergaderd in de naam van de Heer Jezus, Zijn dood, door het breken en de beker te ledigen. Ze brengen Hem lof, dank en aanbidding, totdat Hij komt. Ondanks de duisternis, die sedert eeuwen heersen in de christenheid, bestaat het avondmaal van de Heer nog altijd en spreekt tot ons op eenvoudige maar machtige wijze.

De dood van Christus, Zijn voor overgegeven Lichaam en Zijn bloed voor ons vergoten, wordt voor onze zielen geplaatst en is nu voor het geloof de ene ware grondslag. Van dit wonderbare feit hangen alle zegeningen in de Gemeente van God af. Het heil, de vrede, de vreugde, de tegenwoordigheid van de Heilige Geest, de uitoefening van de verschillende gaven tot stichting, het vindt in een woord, zijn uitgangspunt in de liefde van God en in de offerande van Jezus Christus. Daarom behoren in onze samenkomsten, op de eerste plaat aan het avondmaal, het feest ter gedachtenis aan de dood van de Heer Jezus, alle leden van Zijn lichaam aanwezig te zijn. Allen hebben het recht er te zijn. Hijzelf heeft deze Tafel voor Zijn verlost bereid. Het is Zijn Tafel. Wij verkondigen er Zijn dood. Wij vieren er Zijn overwinning en wij belijden voor engelen en wereld, dat wij een levende Heiland hebben, die eertijds voor ons gestorven is en nu opgestaan. Wij gedenken er Zijn oneindige liefde, waarvan de tekenen voor ons geplaatst zijn. Als we vooruit kijken, verheugen wij ons over Zijn spoedige wederkomst, die ons voor altijd met Hem verenigen zal in de heerlijkheid.

Zijn Tafel is de plaats waar we denken aan Zijn dood voor ons, aan de oneindige liefde van het Lam, dat zich voor ons heeft opgeofferd. Wij vergeten onze verschillen en gedachten over secundaire dingen en kunnen en moeten elkaar vurig liefhebben. (1Petr.1:22)

“Want zo dikwijls u dit brood eet en de drinkbeker drinkt, verkondigt u de dood van de Heer, totdat Hij komt.” (26) Het is een kostbaar feest. Dank God voor het grote voorrecht, dat we het mogen vieren. En toch is het maar een teken, waarvan de bestanddelen, voor het natuurlijk oog verachtelijk en gering zijn. Gebroken brood, uitgegoten wijn, hoe eenvoudig. Alleen het geloof kan in het teken lezen, wat het betekent. Daarom heeft het ook de bijkomstigheden niet nodig die een valse godsdienst heeft uitgedacht om waardigheid,

plechtigheid en eerbied toe te voegen aan iets, dat al zijn waarde, kracht en indruk ontleent aan het feit, dat het de herdenking is van een eeuwig feit, dat valse godsdienst ontkent.

Dat wij allemaal beter de betekenis mogen verstaan van het avondmaal van de Heer en de zegen van het brood breken dat de gemeenschap is van het lichaam van Christus en van het drinken van de beker wat is: de gemeenschap van het bloed van Christus. (1 Kor. 10:16)

Mocht deze overdenking van deze regels door de zorg van Heer nuttig zijn voor de zielen van Zijn volk.

Als ze ergens hun verschillen moesten vergeten en elkaar liefhebben dan was het toch op die plaats. Daar zouden we elkaar moeten zien, die door de liefde van God tot dit feest zijn uitgenodigd en die door het bloed van Christus geschikt zijn gemaakt om daar aan te zitten.

Opdat ik gemakkelijk en kort voor mag stellen, wat ik over dit onderwerp wil zeggen, zal ik mij beperken tot de vier volgende punten:

- 1° De aard van de instelling van het avondmaal van de Heer.
- 2° De omstandigheden, waaronder het werd ingesteld.
- 3° De personen, voor wie het bestemd was.
- 4° De tijd en wijze van het vieren van het avondmaal.

De aard van de instelling van het avondmaal van de Heer.

Dit is een cruciaal punt. Als we de aard van de instelling niet begrijpen, dan zullen we het spoor bijster raken in onze gedachten er over. Het avondmaal is zuiver en alleen een feest van dankzegging. Dankzegging voor al ontvangen genade. De Heer zelf geeft, bij de instelling ervan, dit karakter aan, door te danken. “Hij nam brood... ..en toen Hij gedankt had... “enz. Lof, en niet gebed, is de gepaste uiting van hen, die aan de Tafel van de Heer aanzitten.

Natuurlijk hebben we veel om voor te bidden, veel te belijden, veel om over te treuren. Maar de Tafel is niet de plaats om te treuren. De taal aan de Tafel is: *“Geeft bedwelmende drank aan wie te gronde gaat, en wijn aan wie bitter bedroefd zijn; opdat hij drinke en zijn armoede vergete, en aan zijn moeite niet meer denke”* (Spr. 31:6, 7) Een beker van zegen is voor ons een beker van dankzegging, het door God aangewezen zinnebeeld van dat kostbare bloed dat ons bevrijding gegeven heeft.

“Het brood dat wij breken, is dat niet de gemeenschap van het lichaam van Christus?” (1 Kor. 10:6) Hoe kunnen wij het dan breken met treurige harten en zorgelijke gezichten? Natuurlijk niet. Het avondmaal was het grote familiemaal, het enige dat de hele familie samen bracht. Zij die elkaar de hele dag niet gezien

hadden, ontmoeten dan elkaar aan de Tafel en ongetwijfeld waren zij daar gelukkig. Precies zo is het aan het avondmaal van de Heer. Daar is de familie van God vergaderd. En zo vergaderd moeten zij gelukkig zijn, ongeveer gelukkig, in de liefde, die hen samen brengt. Ja, elk hart mag dan zijn eigen bijzondere geschiedenis hebben, zijn geheime zorgen, beproevingen, falen en verzoeken, voor alle aanwezigen onbekend, maar deze dingen zijn niet het onderwerp om aan het avondmaal te overdenken. Die dingen op dat moment onder de aandacht brengen, is de Heer van het feest onteren en dan maken we van de beker van zegen een beker van verdriet.

De Heer heeft ons uitgenodigd tot een feest en heeft ons bevolen, ondanks al onze tekortkomingen, de volheid van Zijn liefde en de reinigende kracht van Zijn bloed te stellen tussen onze zielen en al het andere. Als ons geloofsoog is vervuld met Christus, is er geen ruimte voor iets anders.

Als mijn zonde het voorwerp is, dat mijn ogen vult en mijn gedachten beheerst, ben ik natuurlijk ellendig en arm. Dat zijn de dingen, die God me beveelt te vergeten. Dan wordt het ware karakter van de instelling verloren en in plaats van een feest van vreugde en blijdschap, wordt het een ogenblik van somberheid en geestelijke neerslachtigheid. Dan is de voorbereiding ervoor en zijn de gedachten erover meer in overeenstemming met de berg Sinaï, dan met een gelukkig familiefeest. Als er ooit treurigheid moest zijn bij de viering van deze instelling, dan zou dat zeker het geval zijn geweest tijdens de eerste keer. Daar was zoals we zullen zien, alles aanwezig wat droefheid en verdriet kon veroorzaken. Toch kon de Heer danken, de vreugde die door Zijn ziel ging, was veel te diep om verstoord te worden door de omstandigheden Hij beleefde vreugde, zelfs in het overgeven van Zijn lichaam en in het storten van Zijn bloed. Die vreugde lag ver buiten het bereik van menselijke gedachten en gevoelens. En als Hij zich kom verheugen in de geest en danken toen Hij het brood brak – het brood, dat voor alle toekomstige geslachten van getrouwen, de gedachtenis aan Zijn overgegeven lichaam zou zijn – moeten wij ons dan niet verheugen? Wij die de gezegende gevolgen genieten van al Zijn arbeid en lijden? Ja, het past ons, ons te verheugen.

Maar zal iemand zeggen: Is er geen voorbereiding ² nodig? Moeten wij onverschillig aan de Tafel van de Heer gaan zitten? Alsof wij aan een gewone eettafel zitten? Natuurlijk niet. Wij moeten oprecht zijn in onze zielen en de eerste stap is, vrede met God. De heerlijke zekerheid van ons eeuwig heil, dat zeker geen gevolg is van menselijk zuchten of berouwvolle tranen, maar het eenvoudig gevolg van het volbrachte werk van het Lam

---

² Natuurlijk hebben we voorbereiding nodig. Maar die van God, niet de onze. Een voorbereiding, die overeenkomt met de tegenwoordigheid van God en die het gevolg is, niet van ons zuchten en van ons berouw, maar van het volbrachte werk van Christus., het Lam van God, waarvan de Heilige Geest getuigenis geeft.

van God, verklaar door de Heilige Geest. Als we dit door het geloof kennen, weten we wat ons volmaakt bekwaam maakt voor God.

Sommigen verbeelden zich dat zij eer bewijzen aan de Tafel van de Heer, als zij die naderen met tot in het stof neergebogen zielen, onder het gevoel van de ondraaglijke last van hun zonden. Deze gedachte kan alleen voortkomen uit een wettisch gezind hart, een altijd vruchtbare bron van gedachten, die God onteren, het kruis van Christus onteren, grievend voor de Heilige Geest en volmaakt tegenstrijdig zijn met onze eigen vrede. Wij kunnen helemaal voldaan zijn, dat de eer en reinheid van de Tafel van de Heer meer volledig gehandhaafd wordt, als het bloed van Christus als enig recht erkend wordt, dan wanneer menselijk verdriet en menselijk berouw eraan worden toegevoegd.

Vorbereiding

Als wij iets hebben te belijden en te oordelen voor de Heer, wat dikwijls het geval is, dan kunnen wij Hem op ieder ogenblik naderen. *“Als wij onze zonden belijden, Hij is getrouw en rechtvaardig om ons de zonden te vergeven en ons te reinigen van alle ongerechtigheid.”* (1 Joh. 1:9) Maar als we aan Zijn Tafel worden uitgenodigd en vergaderd zijn om Zijn dood te verkondigen, past ons lof, dank en aanbidding. Daar denken wij aan Hem en niet aan onszelf. De tekenen die voor ons staan vertellen ons dat al onze zonden zijn weggedaan. Niet alleen die zonden die wij weten of ons kunnen herinneren. Maar alle zonden, die God kent.

We moeten acht geven op het Woord. *“...laat men zichzelf beproeven en zo eten van het brood en drinken van de drinkbeker.”* (1 Kor. 11:28) Deze tekst is gericht tot de Korinthiërs met het oog op de verdeeldheden, die de uitdrukking van de eenheid van het lichaam vernietigen. Het is ook gericht op de andere wanordelijkheden, die zich hadden voorgedaan tijdens de viering van het avondmaal. Maar deze tekst heeft niettemin ook een algemene strekking. De Heer wil dat de praktische toestand van het hart in overeenstemming is met Zijn Tafel. Als het onze heilige plicht is op elk tijdstip ons slechte geweten te oordelen en de slechte toestand van ons hart, moet het dan niet op een heel bijzondere wijze gebeuren, als wij naar Zijn Tafel gaan? Daar verschijnen met een geweten, beladen met fouten, met onreine begeerten, met bitterheid of haat in het hart, zou deze Tafel onteren. Wij hebben niet alleen met brood en wijn te maken, maar met het lichaam en bloed van de Heer. Als iemand komt met een niet geoordeeld hart, onderscheidt hij dit niet. Dan eet hij onwaardig en zal een oordeel van God over zich halen. (1 Kor. 11:27-30)

De voorbereiding tot het Avondmaal, zoals door de mensen is uitgevonden, moeten we verwerpen. Ze ontkent de volmaakte waarde van het werk van Christus. De aangehaalde tekst (1 Kor. 11:28) vraagt duidelijk onszelf te beproeven. Wie dit verzuimt, miskent het ware karakter van het avondmaal. Als hij deelneemt aan het avondmaal met een niet gereinigd, niet geoordeeld hart, maakt hij zich schuldig aan het lichaam en bloed van

Christus. Het is bedroevend dat christenen aan de Tafel van de Heer gaan zitten, met een lichtzinnig en onverschillig hart, als aan een om het even welke tafel en die deelnemen aan het avondmaal zonder zich van te voren beproef en geoordeeld te hebben. Zou dat niet de oorzaak kunnen zijn van zoveel ernstige tucht van God onder de gelovigen? Laten de lezers van deze regels deze vraag met oprechte harten overwegen.

Maar het mishaaft de Heer niet minder als iemand zich onttrekt aan de Tafel vanwege de slechte toestand van de harten. Hij lijkt een grote eerbied te hebben voor de Tafel, omdat hij ze niet wil onteren door zijn tegenwoordigheid. Maar in werkelijkheid bewijst hij alleen, dat hij kiest zichzelf te onthouden van de Tafel van de Heer boven, zich te reinigen van zijn slechte toestand, door zichzelf te oordelen. Hij wil liever in zijn onreinheid blijven dan de Heer aan Zijn Tafel te aanbidden. Wat zeker niet nederig is en helemaal geen bewijs is, dat hem de eer van Heer ter harte gaat.

Er staat niet: ieder moet zichzelf beproeven en zoals zijn toestand is eet hij of eet niet. Maar wel: "en zo eten." Zijn onderzoek moet een werkelijk oordeel zijn en dan kan hij aan de Tafel van de Heer aanzitten en eten. Maar als iemand, in plaats van het kwaad te oordelen, er voor kiest zich te onthouden en voort te gaan met wandelen in onreinheid, dan onteert hij de Heer, bedroeft de Heilige Geest en maakt zich onwaardig voor de hoge plaats, die hij inneemt als lid van het lichaam van Christus. Hij moet zichzelf beproeven opdat God het niet moet doen en Zijn oordeel moet uitoefenen.

Als we dus aan de ene kant de voorbereiding tot het avondmaal moeten verwerpen, zoals door de mensen is uitgevonden, die de volmaakte waarde ontkent van het werk van Christus, aan de andere kant, vraagt de aangehaalde tekst uit 1 Korinthe 11:28 ons duidelijk onszelf te beproeven. Wie dat verzuimt miskent het ware karakter van het avondmaal.

Er bestaat een groot verschil tussen de samenkomst tot opbouw of gebed en de samenkomst, om de dood van de Heer te verkondigen. In de samenkomsten tot opbouw en gebed bevinden wij ons met onze zorgen voor de Heer en wij kunnen er zeker van zijn, dat wij alles zullen ontvangen, wat wij nodig hebben uit de volheid van Hem, die zich in ons midden bevindt.

Daarentegen, als we aanzitten aan de Tafel van de Heer zitten we daar naar onze volmaakte positie in Christus, om onze lof, dank en aanbidding te brengen aan Hem, die ons liefheeft en ons gewassen heeft in Zijn bloed. Wij zijn daar niet voor onszelf, maar voor Hem. Niet om iets te ontvangen, maar om Hem iets te brengen. Wij vieren dit feest niet tot onze gedachtenis, maar tot Zijn gedachtenis. Wij verkondigen niet ons heil, maar Zijn dood. Dat is van oneindige waarde. Het feest van het Avondmaal is de werkelijk goddelijke dienst van de gemeente van Christus. Daarom komt de eerste plaats Hem toe in de vergadering van de heiligen. De onderlinge dienst door middel van de gaven van de Heer ontvangen, hoe belangrijk die ook is, bereikt niet de hoogte van onze werkzaamheid aan de Tafel van de

Heer. Wij zijn vergaderd om Christus als Zijn lichaam en wij brengen onze aanbidding aan het geslachte Lam.

Het bloed van Christus voert de gelovige in heilige vrijmoedigheid in de tegenwoordigheid van God. Toch is het bloed nooit ons middelpunt of de band van eenheid. Het is kostbaar voor iemand, die door het bloed gewassen is, zich te herinneren, in het verborgen van de goddelijke tegenwoordigheid, dat het zoenbloed van de Heer Jezus voor altijd zijn zondelast heeft weggedaan. Toch kan de Heilige Geest ons alleen vergaderen tot de persoon van een opgestane en verheerlijkte Christus, die, nadat Hij het bloed van het eeuwige verbond heeft gestort, is opgevaren in de hemel in de kracht van een onvergankelijk leven, waarmee de goddelijke gerechtigheid onafscheidelijk verbonden is.

Daarom is een levende Christus ons middelpunt en band van eenheid. Omdat het bloed voor ons voldaan heeft voor God, vergaderen wij ons om een opgestaan en verheerlijkt Hoofd in de hemel. "*En als Ik van de aarde ben verhoogd, zal Ik allen tot Mijzelf trekken.*" (Joh.12:32) Wij zien in de avondmaalsbeker het beeld van vergoten bloed. Maar wij zijn niet vergaderd rond de beker. Ook niet rond het bloed. Maar rondom Hem, die het vergoot. Het bloed van het Lam heeft iedere hindernis weggenomen voor onze gemeenschap met God. En als bewijs hiervan is de Heilige Geest op aarde gekomen om de gelovigen in één lichaam te dopen en ze te vergaderen rond het opgestane en verheerlijkte Hoofd.

- De wijn is de gedachtenis van een leven overgegeven voor de zonden.
- Het brood is de gedachtenis van een lichaam overgegeven voor de zonde.

Maar wij zijn niet vergaderd rondom een overgegeven leven, maar rondom een levende Christus, die niet meer sterft, die Zijn lichaam niet meer kan overgeven en Zijn bloed niet meer kan storten. Dat maakt een groot verschil en als men dit ziet in verband met de tucht van het huis van God, is het verschil zeer belangrijk.

Sommigen denken dat als iemand is uitgesloten of de gemeenschap is geweigerd, de vraag ontstaat of er wel een band is tussen zijn ziel en Christus. Bekijkt u deze zaak in het licht van de Schrift zult u duidelijk vinden, dat zo'n vraag niet gesteld kan worden. Kijk naar de boze uit 1 Korinthe 5, iemand is weggedaan uit de gemeenschap met de Gemeente op aarde. Hij die toch een christen was zoals de mensen zeggen. Hij was niet weggedaan omdat hij *geen* een christen was. Zo'n vraag werd nooit gesteld, en moet men ook niet stellen. Hoe kunnen wij zeggen of een mens voor eeuwig verbonden is met Christus of niet? Hebben wij de zorg voor het boek des Levens van het Lam? Is de tucht van de Gemeente van God gebaseerd op iets dat we kunnen weten of op wat we niet weten? Was de man van 1 Korinthe 5 eeuwig verbonden met Christus of niet? Werd tegen de gemeente gezegd dat te onderzoeken?

Veronderstel, dat als we het boek des levens konden inkijken, dan zou dat nog geen basis geven hem in de gemeente op te nemen op aarde of hem daar te houden.

Waar de Gemeente verantwoordelijk voor is, is haar zelf rein te bewaren in leer, rein in de praktijk, zuiver in de verbindingen en dat alles omdat zij het huis van God is. *“Uw getuigenissen zijn zeer getrouw; de heiligheid is Uw huize sierlijk, HEERE! tot lange dagen.”* (Ps.93:5) Als iemand werd afgezonderd of afgesneden van Israël, was dat, omdat hij geen Israëliet was? Helemaal niet, maar om een moreel of godsdienstige verontreiniging die niet toegelaten kon worden in de vergadering van God.

In de zaak van Achan, (Joz.7) hoewel er 600.000 zielen onwetend waren van zijn zonde, zegt God toch: “Israël heeft gezondigd.” Waarom? Omdat ze werden gezien als Gods vergadering die verontreinigd was. Die als die niet geoordeeld werd aan allen een einde zou hebben gemaakt.

De zaak van voorbereiding zal later besproken worden. Daarom eerst nog een beginsel verbonden met de aard van het avondmaal van de Heer, namelijk: de erkenning van de eenheid van het lichaam van Christus. *“Het brood dat wij breken, is dat niet de gemeenschap van het lichaam van Christus? Want wij, de velen, zijn een brood, een lichaam; want wij allen nemen deel aan het ene brood.”* (1Kor.10:16,17) In Korinthe was er een treurig falen en verwarring over dit punt. Het leek er op of het beginsel van de eenheid van de Gemeente totaal uit het oog verloren was. Daarom merkt Paulus op: *“Wanneer u nu op een plaats samenkomt, is dat niet 's Heren avondmaal eten; want bij het eten neemt ieder vooraf zijn eigen avondmaal”* (1Kor.11:20,21) Hier was het apart en geen eenheid; een persoonlijke en niet een gemeenschappelijke kwestie. *“Zijn eigen avondmaal”* staat lijnrecht tegenover *“'s Heren avondmaal.”* Het avondmaal van de Heer eist dat het lichaam volledig erkend wordt. Als het éne lichaam niet erkend wordt, is het alleen maar sektarisme. Dan heeft de Heer Zijn plaats verloren. Als de Tafel opgericht wordt op een smallere basis dan het hele lichaam van Christus, dan wordt het een tafel van een sekte en verliest zijn aanspraak op de harten van de getrouwen.

Daarentegen, waar een tafel is opgericht op dit goddelijk beginsel, dat alle leden van het lichaam van Christus omvat eenvoudig als zodanig is een ieder, die weigert daar aan te zitten, schuldig aan scheuring en dat ook op de duidelijke beginselen van 1 Korinthe 11:19. *“Want er moeten ook sekten onder u zijn, opdat ook de beproefden onder u openbaar worden.”*

Als dit grote Gemeentelijk beginsel uit het oog wordt verloren door enig deel van het lichaam, moeten er sekten zijn, opdat de beproefden onder u openbaar worden. Onder die omstandigheden wordt het zaak van een ieder zichzelf te beproeven en zo te eten. De beproefden ³ staan tegenover de sekten, of zij die hun eigen wil doen.

---

³ Beproefden uit vers 19 komt van dezelfde stam als zichzelf beproeven uit vers 28 Zo zien we, dat de man, die zich beproeft, zijn plaats inneemt onder de beproefden en is het tegenovergestelde van die onder de sekten waren.

Men kan de vraag stellen: Sluiten de talrijke groepen in de christenheid de gedachte niet uit, ooit in staat te zijn, het hele lichaam te vergaderen? Is het onder zulke omstandigheden niet beter dat iedere groep zijn eigen tafel heeft? Als er in deze vraag enige kracht is, dan bewijst dat alleen, dat het volk van God niet langer in staat is te handelen naar Goddelijke beginselen, maar dat ze overgelaten zijn aan de ellendige keus van handelen naar menselijke doelmatigheid. (nuttigheidsbeginselen)

Dank zij God is dat niet het geval. De waarheid van de Heer blijft in eeuwigheid en wat de Heilige Geest leert in 1 Korinthe 11 is bindend voor ieder lid van de Gemeente van God. Er waren verdeeldheden en dwalingen en onheiligheden in de gemeente te Korinthe, net zoals er nu verdeeldheden en dwaalingen en onheiligheden bestaan in de belijdende Gemeente nu. Maar de apostel zei tegen hen niet verschillende tafels op te richten. Hij zei ook niet op te houden met broodbreken. Nee, hij dringt aan op de beginselen en de heiligheid verbonden met de Gemeente van God. Hij zegt tegen hen, die zichzelf kunnen beproeven: *“zo te eten.”* De uitdrukking is: *“zo eten”* als de Heilige Geest ons leert en dat bestaat in de ware erkenning van de heiligheid en éénheid van de Gemeente van God.⁴

De betekenis van een sekte is niet alleen iemand, die valse leer brengt. Hoewel iemand die dat doet een sektarische geest heeft. Maar iemand, die volhardt in de uitoefening van zijn eigen wil. De apostel wist, dat er dwaalleer te Korinthe moesten zijn, omdat er sekten waren. Zij die hun eigen wil deden, handelden tegenovergesteld aan de wil van God en veroorzaakten verdeeldheid. Want Gods wil had betrekking op het hele lichaam. Zij die een sektarische geest hebben verachten de Gemeente van God

⁴ Hier volgt een woord tot leiding van ieder eenvoudig christen die in omstandigheden komen, waarin hij geroepen wordt te beslissen tussen verschillende tafels, die lijken te zijn opgericht op hetzelfde beginsel. Om zo iemand te bevestigen en aan te moedigen in een juiste keuze, vind ik een waardevolle dienst.

Als ik in een plaats kom, waar twee of meer tafels zijn opgericht, wat moet ik doen? Ik geloof te moeten onderzoeken naar de oorsprong van deze verschillende tafels, om te zien waarom het nodig was meer dan één tafel op te richten. Als bijvoorbeeld enige christenen, die samen komen, onder hen hebben aangenomen en vastgehouden een verkeerd beginsel, dat de persoon van de Zoon van God aantast of tegengesteld is aan de eenheid van de Gemeente van God op aard; als zulke beginselen aanwezig zijn en toegelaten worden in die vergadering of personen worden ontvangen en erkend worden door de gemeente die zulke beginselen hebben en leren, kan een gelovige onder zulke pijnlijke en verootmoedigende omstandigheden niet langer daar blijven. Waarom? Omdat ik daar niet plaats kan nemen zonder mijzelf één te maken met openbare onchristelijke beginselen. Hetzelfde geldt voor verdorven gedrag, niet geoordeeld door de gemeente.

Als de Gemeente veracht wordt, zal de Geest bedroefd en onteerd worden. Het zekere gevolg daarvan zal zijn, geestelijke dorheid en ijskoude vormendienst. En hoewel mensen verstandelijke kracht in de plaats kunnen stellen van geestelijke kracht en menselijke talenten en capaciteiten in de plaats mogen stellen van de gaven van de Heilige Geest, toch zal het einde zijn “als een kale struik in de woestijn.” (Jer. 17:6; 48:6) De juiste manier om vooruitgang in het goddelijk leven te maken is te leven voor de Gemeente en niet voor ons zelf. De mens, die voor de Gemeente leeft is in volle overeenstemming met de gedachte van de Geest en moet noodzakelijkerwijs groeien. Die mens echter, die voor zichzelf leeft, en van wie de gedachten om zichzelf draaien, zal zich heel gauw belemmerd voelen en vormelijk worden en naar alle waarschijnlijkheid openlijk wereldsgezind. Ja, wereldsgezind in de ruimste zin van het woord, want de wereld en de Gemeente staan lijnrecht tegenover elkaar. In geen enkel opzicht wordt de wereldsgezindheid meer gezien dan in geestelijk opzicht. Wat gewoonlijk genoemd wordt de godsdienstige wereld, zal gezien vanuit het licht van God, zich meer vijandig gedragen tegenover de ware belangen van de Gemeente dan iets anders.

Maar er is een nog belangrijker beginsel verbonden met het avondmaal van de Heer. Hierop wil ik speciaal de aandacht vestigen. Dat is, de viering van het avondmaal moet de bepaalde uitdrukking zijn van de eenheid van *alle* gelovigen en niet alleen van de eenheid van een bepaald aantal, dat vergaderd is op beginselen, waarmee ze zich onderscheiden van anderen.

Als er enige gemeenschap wordt voorgesteld, behalve de belangrijke gemeenschap van het geloof in de verlossing van Christus en een wandel daarmee in overeenstemming, wordt die tafel, de tafel van een sekte en heeft geen recht op de harten van de getrouwen.

Als ik aanzit en ik mijzelf moet verenigen met iets, hetzij een beginsel of een praktijk, niet bevolen in de Schrift, als een voorwaarde van gemeenschap, wordt daar de tafel, de tafel van een sekte.

Als en aantal christen in zulke omstandigheden zou verkeren zouden zij geroepen zijn de reinheid van de waarheid van God te handhaven. Terwijl ze, als altijd de eenheid van het lichaam erkennen. Wij moeten niet alleen de genade van de Tafel van de Heer handhaven, maar ook de heiligheid ervan. De waarheid moet niet opgeofferd worden om de eenheid te bewaren. Net zo min moet de ware eenheid aangetast worden door de handhaving van de waarheid.

De eenheid van het lichaam van Christus wordt niet aangetast als men zich afscheidt van een gemeenschap, die een ongezonde leer of praktijk heeft. Rome beschuldigde de hervormers van scheuring, omdat zij zich van haar afzonderden. Maar wij weten, dat Rome lag en nog altijd ligt onder de beschuldiging van scheuring, omdat ze verkeerde leer heeft. Als bij enige groep de waarheid losgelaten wordt en als elk lid verkeerde leer of zondige praktijken moet goedkeuren, dan is het geen scheuring om zich van zo'n groep af te zonderen. Ja, ik ben verplicht mij af te zonderen.

Het is niet de vraag of daar christenen kunnen zijn of niet. Het zou wel erg vreemd zijn, als er een tafel onder christelijke groepen zou zijn, waarvan christenen geen deel uitmaakten. Paulus zegt niet: “er moeten ook sekten onder u zijn, opdat de christenen openbaar worden.” Nee, maar: “*opdat ook de beproefden onder u openbaar worden.*” Hij zegt ook niet: “Laat een ieder zich beproeven of hij een christen is en zo eten.” Nee, maar “*laat men zichzelf beproeven.*” Dat wil zeggen, laat hem zichzelf tonen, dat hij een van die mensen is, die niet alleen oprecht zijn en hun geweten, in verbinding met hun persoonlijk optreden in de zaak, maar die ook de eenheid van het lichaam van Christus belijden. Als mensen zelf voorwaarden opstellen voor de gemeenschap, dan vinden we daar de beginselen van sektarisme en daar zal ook de verdeeldheid zijn.⁵

Echter, waar er een tafel is opgericht, op die beginselen, dat een christen, onderworpen aan God, zijn plaats daaraan kan innemen, dan wordt het juist verdeeldheid daar niet te komen. Want als men op zo'n plaats is, wandelt men overeenkomstig zijn plaats en belijdenis. Een belijdenis, voor wat onze verantwoordelijkheid betreft, van de eenheid van de Gemeente van God. Dat is het grote doel waarvoor de Heilige Geest van de hemel op aarde gezonden was. Toen de Heer Jezus opgestaan was uit de doden, en Zijn plaats had ingenomen aan de rechterhand van God, zond Hij de Heilige Geest op aarde, met het doel één lichaam te vormen. Let op: om *één* lichaam te vormen. Niet véél lichamen. Hij heeft geen medelijden met de vele lichamen als zodanig, maar Hij heeft medelijden met veel leden in deze lichamen,

---

⁵ Is de afschuwelijke verwarring in de huidige christenheid niet een hindernis voor het bijeenvergaderen van het gehele lichaam? Zou het niet beter zijn, dat iedere kerk of groepering zijn eigen tafel heeft? Een bevestigend antwoord zou alleen maar bewijzen, dat het volk van God niet meer verplicht is naar Goddelijke beginselen te handelen en dat men zich bevindt in de treurige positie van zich te laten leiden door menselijke instellingen. God zij geloofd dat is niet het geval.

De Goddelijke waarheid blijft onveranderd. Wat de Heilige Geest leert in 1 Korinthe 11 blijft geldig voor alle tijden en voor alle leden van de Gemeente van God.

Hoewel er in Korinthe ernstige wantoestanden en verdeeldheden waren, zoals er ook nu in de belijdende Kerk zijn, veroorloofde de apostel niet aan de getrouwen een tafel op te richten naar menselijke instellingen. Hij beval ook niet op te houden met broodbreken. Nee, hij probeerde hun de beginselen uit te leggen, die de grondslag vormen van het samenkomen in de naam van de Heer Jezus. Hij probeerde hen te bewegen zichzelf te beproeven, zich te oordelen en zo te eten.

Dat moet onze eerste zorg zijn “zo te eten”, zoals de Heilige Geest het ons leert. Dat wil zeggen als personen, gescheiden van het kwaad, in geest en wandel, erkennend de eenheid van de Gemeente van God. Anders wordt de Geest van God bedroefd en het is te vrezen, dat tenslotte alles uitloopt op een koude vormendienst. Als het eigen verstand de plaats inneemt van de geestelijke kracht en de menselijke gaven en talenten de plaats innemen van de gaven van God, kan het einde alleen maar droevig zijn.

omdat ze, hoewel leden van sekten of scheuringen, desondanks leden van het éne lichaam zijn. Hij vormt de vele lichamen niet, maar het éne lichaam. *“Immers, wij allen zijn door een Geest tot een lichaam gedoopt, hetzij Joden hetzij Grieken, hetzij slaven hetzij vrijen, en ons allen is van een Geest te drinken gegeven.”* (1 Kor. 12:13)

Om misverstanden te voorkomen zeg ik, dat de Heilige Geest de scheuringen in de belijdende kerk niet kan goedkeuren. Want Hijzelf had van die scheuringen gezegd: *“Hierin prijs ik u niet.”* (1 Kor. 11:22) Hij is door hen bedroefd. Hij zou ze tegenwerken. Hij doopt alle gelovigen tot de eenheid van het éne lichaam, zodat geen verstandig gelovige kan zeggen, dat de Heilige Geest scheuringen kan steunen. Ze zijn een verdriet en oneer voor Hem.

Maar we moeten een onderscheid maken tussen de inwoning van de Geest in de Gemeente en Zijn inwoning in gelovigen. Hij woont in het lichaam van Christus, dat de Gemeente is. (1 Kor. 3:17; Ef. 2:22) Hij woont ook in het lichaam van de gelovige, zoals we lezen: *“Of weet u niet, dat uw lichaam de tempel is van de Heilige Geest die in u is, die u van God hebt, en dat u niet van uzelf bent?”* (1 Kor. 6:19) Het enige lichaam of de gemeenschap, waarin de Geest kan wonen is de hele Gemeente van God en de enige persoon, waarin Hij kan wonen is de gelovige. Maar de tafel van de Heer, in een bepaalde plaats, moet de eenheid van de hele Gemeente laten zien. Dit brengt ons tot een ander beginsel dat verbonden is met de aard van het avondmaal van de Heer. Het is een daad, waarbij we niet alleen de dood van de Heer verkondigen, maar waarbij we ook uitdrukking geven aan een grondbeginsel, die niet vaak genoeg naar voren gebracht kan worden voor christenen heden ten dage, namelijk:

Dat alle gelovigen één brood, één lichaam zijn.

Het is een veel voorkomende dwaling deze instelling alleen maar te zien als een kanaal, waardoor genade naar de ziel van de gelovige stroomt en niet als een daad, die betrekking heeft op het hele lichaam. Ja, zelfs op de heerlijkheid van het Hoofd van de Gemeente. Dat het zegen aan de ziel geeft van de individuele deelnemer is zeker, want er is zegen in elke daad van gehoorzaamheid. Maar dat persoonlijke zegen er maar een heel klein deel van is, ziet men bij aandachtig lezen van 1 Korinthe 11.

De dood van de Heer en Zijn wederkomst worden in het bijzonder voor de aandacht van onze zielen gesteld in het avondmaal. Waar één van deze elementen wordt uitgesloten, daar moet iets verkeerd zijn. Als er iets is, dat de volledige beschouwing van de dood van de Heer verhindert of de openbaring van de eenheid van het lichaam of de duidelijke waarneming van de wederkomst van de Heer, dan moet daar iets verkeerd zijn in het beginsel, waarop de tafel is opgericht. Wij hebben alleen een eenvoudig oog en een geest onderworpen aan het Woord en aan de Geest van Christus nodig, om het

kwaad te ontdekken. Laat ieder met gebed de tafel onderzoeken, waaraan hij geregeld plaats neemt.⁶ Laat ieder bezien of die tafel de drievoudige toets kan doorstaan van 1 Korinthe 11. En zo niet, laat hem in de naam van de Heer en om de wil van de Gemeente, die tafel verlaten.

Er is dwaalleer en scheuringen voortkomende uit dwaalleer in de belijdende Gemeente, maar laat een ieder zichzelf beproeven en zo het avondmaal van de Heer eten. En als gevraagd wordt wat het woord beproeven betekent, dan is het antwoord: In de eerste plaats, persoonlijke trouw aan de Heer, in het brood breken. En in de tweede plaats, alle verdeeldheid afschudden en vast en zeker staan op het brede beginsel, dat alle leden van de kudde van Christus wil omvatten. Niet alleen moeten we zorgvuldig oppassen zelf in reinheid van hart en leven te wandelen voor de Heer, maar ook dat de tafel, waar we aanzitten niet verbonden is met iets dat een hindernis is voor de eenheid van de Gemeente. Dit is niet een zuiver persoonlijke kwestie. Niets bewijst beter de lage toestand van het christendom vandaag de dag of de vreselijke omvang van het bedroeven van de Heilige Geest, dan de ellendige zelfzucht die de gedachten van belijdende christenen kleurt. Ja, bederft.

Alles draait om de kwestie van het eigen ik. Mijn vergeving, mijn veiligheid, mijn vrede, mijn lichaam en gevoelens en niet de heerlijkheid van Christus of het welzijn van Zijn geliefde Gemeente. Daarom mogen wij

---

⁶ Als christenen verkeerde beginselen handhaven of invoeren, die de Persoon of het werk van Christus onteren of die geen acht slaan op de heerlijkheid van Zijn tafel of als ze zich verzetten tegen de eenheid van de Gemeente van God op aarde, dan moeten we ons daar ver van houden of ons daarvan afscheiden als we er al mee verbonden zijn. Dan zullen we beproefd zijn voor God.

- Waar verkeerde leer is;
- of men personen ontvangt die deze leer hebben; waar de voorrechten van de tafel van de Heer toegestaan worden aan onbekeerden of ongelovigen;
- waar het kwaad niet wordt geoordeeld;
- waar iemand in openbare zonde leeft, niet wordt uitgesloten;
- waar deelneming aan de tafel erkenning vereist van regels of beginselen, ingesteld ter onderscheid van andere christenen;
- waar ware gelovigen, die niet tot dezelfde kerk behoren of niet in dezelfde plaats wonen, beschouwd worden als vreemden of hoogstens als gasten die niet dezelfde voorrechten hebben als de anderen;
- waar tenslotte alle stichting en zelfs de uitoefening van tucht ten opzichte van onreine leden, is geplaatst in handen van een gekozen leraar of leider,

daar wordt het ware karakter van de tafel van de Heer miskend en wordt een sekte gevormd. Een teer geweten en een hart vol vrees voor God kan niet onverschillig blijven voor deze dingen. Door daar aan mee te doen, zouden we er ons één mee maken en wij zouden zo het bewijs geven, dat de wil van God er weinig op aan komt en dat we niet in staat zijn het onmetelijk belang te begrijpen, dat de Heer zelf stelt in de eer van Zijn tafel en in de eenheid van Zijn lichaam.

wel de woorden van de profeet op onszelf toepassen: *“Zo zegt de HERE der heerscharen: Bedenkt wat u wedervaren is. Beklimt het gebergte, haalt hout en herbouwt dit huis; dan zal Ik er welgevallen aan hebben en verheerlijkt worden, zegt de HERE. Gij hebt op veel gerekend, maar zie, het liep op weinig uit, en toen gij het binnengehaald hadt, blies Ik erin. Waarom dat? luidt het woord des HEREN der heerscharen. Om mijn huis, dat verwoest ligt, terwijl gij draaft, ieder voor zijn eigen huis”* (Hag. 1:7-9) Hierin ligt de wortel van het probleem. “Zelf” staat tegenover het huis van God en als “zelf” het doel wordt is het geen wonder dat er een groot gebrek is aan geestelijke vreugde, kracht en energie. Om dat te hebben, moeten wij in gemeenschap leven met de gedachten van de Geest. Hij denkt aan het lichaam van Christus. Als we denken aan het eigen ik, verschillen we met Hem en de gevolgen zijn maar al te duidelijk.

De omstandigheden, waaronder het werd ingesteld.

Na het eerste punt te hebben behandeld, ga ik nu over tot het tweede punt: “De omstandigheden, waaronder het werd ingesteld.”

Die waren bijzonder ernstig en treffend. De Heer stond op het punt in vreselijke strijd te geraken met alle machten van de duisternis. Om al de dodelijke vijandschap van de mens te ondervinden en tot op de droesem de beker van Jehova’s rechtvaardige toorn tegen de zonde te drinken.

Er lag een verschrikkelijke morgen voor Hem. De allerverschrikkelijkste, die door mens of engel ervaren was. Toch lezen we *“dat de Heer Jezus in de nacht waarin Hij overgeleverd werd, brood nam.”* Wat vinden we hier een onzelfzuchtige liefde. In die nacht – de nacht van groot verdriet – de nacht van Zijn strijd en bloedig zweet – de nacht van Zijn verraad door de een en Zijn verloochening door een ander. En al Zijn discipelen die Hem verlieten. In diezelfde nacht, was het liefhebbende hart van Jezus vol gedachten over Zijn Gemeente. In diezelfde nacht gaf Hij de instelling van het avondmaal van de Heer. Hij wees het brood aan als het teken van Zijn overgegeven lichaam en de wijn als het teken van Zijn vergoten bloed. En dat zijn nu de tekenen voor ons, zo dikwijls als wij er aan deelnemen. Want het Woord zegt dat: *“zo dikwijls u dit brood eet en de drinkbeker drinkt, verkondigt u de dood van de Heer, totdat Hij komt.”*

Dit alles, geeft een bijzondere waarde en heilige ernst aan het avondmaal van de Heer. Het geeft ons een beeld van de gevolgen van het onwaardig⁷ te eten en te drinken.

---

⁷ Gewoonlijk past men het woord “onwaardig” toe op personen, die het avondmaal vierden. Terwijl het in werkelijkheid toepasselijk is op de manier, waarop men het doet.

De stem, die de instelling in het besneden oor spreekt, is altijd dezelfde. Het brood en de wijn zijn veelbetekenende symbolen. Het gekneusde koren en de uitgeperste druiven, beiden verenigd om sterkte en blijdschap te geven voor het hart. Niet alleen zijn ze veelbetekenend in zichzelf, maar ze moeten ook gebruikt worden in het avondmaal van de Heer, omdat ze de tekenen zijn, die de gezegende Meester zelf instelde in de nacht die vooraf ging aan de kruisiging. Het geloof kan de Heer Jezus bezien als diegene die vooraan zit aan Zijn eigen tafel. Het kan Hem zien die het brood en de wijn neemt en Hem hoort zeggen: *“Neemt, eet, dit is mijn lichaam. En Hij nam de drinkbeker, en nadat Hij gedankt had, gaf Hij hun die en zei: Drinkt allen daaruit. Want dit is mijn bloed van het nieuwe verbond, dat voor velen vergoten wordt tot vergeving van zonden.”* (Mat. 26:26-28) Kortom, de instelling leidt de ziel terug tot de veelbewogen nacht. Het stelt ons voor, al de werkelijkheid van het kruis en het lijden van het Lam van God, waarin onze hele ziel kan rusten en zich verheugen. Het herinnert ons op een indrukwekkende manier aan de onzelfzuchtige liefde en zuivere toewijding van Hem, die toen Golgotha zijn donkere schaduw wierp over Zijn pad en de beker van Jehova’s rechtvaardige toorn tegen de zonde, die Hij op het punt stond te dragen, gevuld werd voor Hem, zich toch kon bezighouden met ons en een feest kon instellen dat zowel de uitdrukking moest zijn van onze verbinding met Hem en met alle leden van zijn lichaam.

Mogen we niet zeggen, dat de Heilige Geest de uitdrukking “in de nacht” gebruikte met het doel een einde te maken aan de wanordelijkheden, die in Korinthe heersten? Was dat niet een ernstige vermaning voor de zelfzucht van hen, die hun eigen avondmaal gebruikte, als de Geest zinspeelt op de nacht waarin de Heer

---

Paulus dacht er niet aan het christendom van de Korinthiërs in twijfel te trekken. In het begin van de brief spreekt hij hen aan als, de gemeente van God die in Korinthe is, aan de geheiligden in Christus Jezus, geroepen heiligen. (of heiligen door roeping). Hoe zou hij deze taal kunnen gebruiken in het eerste hoofdstuk en in het elfde hoofdstuk deze in twijfel trekken om hun plaats aan het avondmaal in te kunnen nemen? Onmogelijk. Hij zag hen als heiligen en als zodanig vermaande hij hen het avondmaal van de Heer op een waardige manier te vieren. De vraag of er alleen maar trouwe christenen mogen aanzitten wordt nooit gesteld. Zodat het totaal onmogelijk is, dat het woord “onwaardig” op personen wordt toegepast. De toepassing is geheel op de manier. De personen waren waardig, maar hun manier van broodbreken niet. Ze waren als heiligen, geroepen, zichzelf te oordelen in hun manieren. Anders zou de Heer hen kunnen oordelen als personen. Zoals als gebeurde in Korinthe. Kortom, als trouwe christenen werden zij geroepen zichzelf te oordelen. Als zij daaraan twijfelden, waren zij niet in staat om iets te oordelen. Ik denk er niet aan mijn kind te dwingen om te oordelen of het mijn kind is of niet, maar ik verwacht wel, dat het zich oordeelt in zijn manieren. Anders als het dat niet doet, zal ik moeten doen door kastijding, wat het had moeten doen door zelf oordeel. Omdat het mijn kind is, wil ik niet, dat het aan mijn tafel zit met vuile kleren en wanordelijke manieren.

verraden werd? Ongetwijfeld! Kan zelfzucht bestaan in het aangezicht van het kruis? Kunnen gedachten aan onze eigen belangen of aan onze eigen genoegens toegelaten worden in de tegenwoordigheid van Hem, die Zichzelf voor ons opofferde? Zeker niet. Kunnen we harteloos en moedwillig de Gemeente van God verachten? Zouden we geliefde leden van het lichaam van Christus kunnen beledigen of uitsluiten, terwijl we staren op dat kruis, waarop de Herder van de kudde en het Hoofd van het lichaam gekruisigd werd?⁸

O, nee. Laten de gelovigen dicht bij het kruis blijven. Laat hen denken aan: “in de nacht...” Laat hen gedenken aan het overgegeven lichaam en het vergoten bloed van de Heer Jezus Christus. Er zal spoedig een eind zijn aan dwaalleer, verdeeldheid en zelfzucht. Als we maar in gedachten konden houden, dat de Heer zelf vooraan zit aan de tafel, om het brood en de wijn uit te reiken. Als we Hem konden horen zeggen: “Neemt, deze en deelt hem onder elkaar, dan zouden we beter in staat zijn al onze broeders te ontmoeten op de enige christelijke basis van gemeenschap, die God kan erkennen. In één woord, de persoon van Christus is Gods middelpunt van eenheid. “En als Ik van de aarde ben verhoogd, zal Ik allen tot Mijzelf trekken.” (Joh. 12:32) Iedere gelovige kan zijn gezegende Meester vanaf het kruis horen spreken en zeggen over zijn medegelovigen: “Zie uw broeders.” En inderdaad, als we dit duidelijk hoorden, zouden wij handelen, zoals de geliefde discipel handelde tegenover de moeder van Jezus. Onze harten en huizen zouden open staan voor allen, die zo aan onze zorgen waren opgedragen. Het woord is: “neemt elkaar aan, zoals ook Christus u heeft aangenomen tot heerlijkheid van God.” (Rom. 15:7)

Er is nog een punt, waaraan we onze aandacht moeten geven in verband met de omstandigheden waaronder het avondmaal werd ingesteld, namelijk het verband met het Joodse Pascha.

“De dag nu van de ongezuurde broden kwam, waarop het pascha moest worden geslacht. En Hij zond Petrus en Johannes weg en zei: Gaat heen en bereidt ons het pascha, opdat wij het eten. Zij nu zeiden tot Hem: Waar wilt U dat wij het bereiden? Hij nu zei tot hen: Zie, als u de stad binnengaat, zal u een man tegenkomen die een kruik water draagt; volgt hem in het huis dat hij binnengaat. En u zult tot de heer des huizes zeggen: De Meester zegt u: Waar is het gastverblijf waar Ik het pascha met mijn discipelen kan eten? En hij zal u een grote, toegeruste bovenzaal wijzen; bereidt het daar. Zij

---

⁸ De tekst betreft niet de kwestie van schriftuurlijke tucht. Er kunnen veel leden van de kudde van Christus, niet toegelaten worden in de Gemeente op aarde, omdat zij besmet zijn met het zuurdeeg van verkeerde leer of slechte praktijk. Maar hoewel we ze niet ontvangen kunnen, stellen we niet de vraag of hun namen in het boek van het Leven van het Lam staan. Dat is niet het terrein of het recht van de Gemeente van God. “De Heer kent hen die de zijnen zijn; en: Laat ieder die de naam van de Heer noemt, zich onttrekken aan ongerechtigheid.” (2 Tim. 2:19)

nu gingen weg en vonden het zoals Hij hun had gezegd en bereidden het pascha. En toen het uur was gekomen, ging Hij aanliggen, en de apostelen met Hem. En Hij zei tot hen: Ik heb vurig begeerd dit pascha met u te eten voordat Ik lijd. Want Ik zeg u, dat Ik geenszins meer daarvan zal eten totdat het vervuld is in het koninkrijk van God. En Hij nam een drinkbeker, dankte en zei: Neemt deze en deelt hem onder elkaar. Want Ik zeg u, dat Ik van nu aan geenszins zal drinken van de vrucht van de wijnstok totdat het koninkrijk van God komt.” (Luk. 22:7-18)

Het Pascha was het grote feest van Israël. Het werd voor het eerst gevierd op de gedenkwaardige nacht van hun gelukkige bevrijding van de slavernij van Egypte. De verbinding met het avondmaal van de Heer bestaat hierin, dat het, het duidelijke beeld is van datzelfde, waarvan het avondmaal de gedachtenis is. Het Pascha wees vooruit naar het kruis. Het avondmaal wijst er naar terug. Maar Israël was niet meer in de geschikte morele toestand om het Pascha te houden naar de gedachte van God er over. De Heer Jezus, in Lukas 22 leidde Zijn discipelen weg van het Joodse beginsel naar een nieuwe orde van zaken. Het zou niet langer een Lam zijn dat geofferd werd, maar een gebroken brood en wijn gedronken ter nagedachtenis van een offerande éénmaal geofferd, waarvan de kracht eeuwig zou zijn. Zij van wie de gedachten uitgaan naar de Joodse instellingen, kunnen nog altijd uitzien op een of andere manier, naar een geregelde herhaling of dat nu een offerande is of naar iets, dat hen moet brengen in een plaats waar ze dichter bij God komen.

De Roomse kerk is zo ver afgeweken van de waarheid voorgesteld in het avondmaal van de Heer, dat ze belijdt te offeren in de mis. Een onbloedig offer voor de zonde van de levenden en doden. In Hebr. 9:22 staat: “zonder bloedstorting is er geen vergeving.” Daarom heeft de Roomse kerk geen vergeving van zonden voor haar leden. Zij berooft hen van deze kostbare werkelijkheid. In plaats daarvan, geeft ze een afwijkende onschriftuurlijke ding, namelijk een onbloedig offer, de mis. Dat in overeenstemming met haar eigen praktijk en het getuigenis in Hebr. 9:22 nooit zonde kan wegnemen. Ze offert dag aan dag, week na week, jaar na jaar. Een offerande zonder bloed moet volgens de Schrift een offer zijn zonder vergeving. Daarom is de offerande van de mis een bepaalde blinddoek die voorgedaan is door de duivel, door de werkzaamheid van Rome, om voor het oog van de zondaar, te verbergen, het heerlijke offer van Christus, éénmaal geofferd om nooit meer herhaald te worden. “wij weten dat Christus, nu Hij uit de doden is opgewekt, niet meer sterft: de dood heerst niet meer over Hem.” (Rom. 6:9) Christus uit de doden opgewekt, sterft niet meer. De dood heerst niet meer over Hem. Ieder nieuw offer van de mis, verklaart alleen maar de onbruikbaarheid van alle voorgaande offeranden. Rome houdt dus de zondaar voor de gek met een leg schaduw. Maar ze is consequent in haar boosheid, want ze onthoudt de beker aan de leken en leert haar leden, dat ze het lichaam en het bloed ontvangen in de ouwel. Maar, als het bloed nog in het lichaam is, is het kennelijk niet vergoten en dan komen

we terug tot hetzelfde droevige punt, namelijk: “geen vergeving.” Zonder bloedstorting is er geen vergeving.

Helemaal verschillende is het kostbare en verfrissende instelling van het avondmaal van de Heer, zoals het beschreven is in het Nieuwe Testament. Daar vinden we het gebroken brood en de uitgegoten wijn. De veelbetekenende symbolen van een overgegeven lichaam en het vergoten bloed. De wijn is niet in het brood, omdat het bloed niet in het lichaam is, want dan zou er geen vergeving zijn. Kortom, het avondmaal van de Heer is de specifieke gedachtenis aan een eeuwig volbracht offer. Niemand kan daaraan deelnemen, met inzicht en zegen, dan alleen zij, die de volle vergeving van zonden kennen. Wij willen helemaal niet kennis tot een voorwaarde van gemeenschap maken, want heel veel kinderen van God kennen, door verkeerd onderricht en veel andere oorzaken, de volmaakte vergeving van zonden niet. Als zij daarom uitgesloten waren van deelname, dan zou kennis een voorwaarde van gemeenschap gemaakt worden, in plaats van leven en gehoorzaamheid. Maar, als ik niet weet, uit ervaring, dat verlossing een volbracht feit is, dan zal ik maar weinig betekenis hechten aan de symbolen van brood en wijn. Ik zal eerder gevaar lopen een soort kracht toe te schrijven aan de tekenen, maar de kracht behoort alleen aan de grote werkelijkheid, waarheen de tekenen wijzen.

Sommigen menen, dat in het avondmaal van de Heer, de mens een verbond sluit of maakt met God. Ze weten niet, dat als wij een verbond sluiten met God, wij onvermijdelijk te gronde zouden gaan. De enig mogelijke afloop van verbond tussen God en de mens is, het falen van de ene partij, (de mens) en daarop volgend oordeel. God zij dank, is er niet zoiets als een verbond met ons. Het brood en de wijn in het avondmaal spreken een diepe en wondere waarheid. Zij spreken van een overgegeven lichaam en het vergoten bloed van het Lam van God.

Het nieuwe verbond in het bloed van Christus is een verbond, dat eenmaal met Israël zal opgericht worden. (Hebr. 8:6-13) Niet meer op het terrein van de verantwoordelijkheid van de mens, zoals vroeger, maar op het terrein van de onbegrensde genade van God, door het verzoeningswerk van Christus. De eigen voorziening van God zelf voor de grondlegging van de wereld. Hier kan de ziel in rusten met volmaakte voldoening. Het is het nieuwe verbond in het bloed van Christus en niet een verbond tussen God en de mens. Het menselijk verbond had het moeten afleggen en de Heer Jezus moest de beker van de vrucht van de wijnstok (het teken van de vreugde op aarde) aan Hem laten voorbijgaan. De aarde had geen vreugde voor Hem. Israël waren wilde ranken geworden van een vreemde wingerd. (Jer. 2:21) Daarom kon Hij alleen maar zeggen: “*dat Ik geenszins meer daarvan zal eten totdat het vervuld is in het koninkrijk van God.*” (Luk. 22:18) Een lange en droevige tijd zou over Israël heen gaan, eer haar Koning enige vreugde in haar toestand kon hebben. Maar in die tijd, moest de Gemeente van God, het feest vieren van het ongezuurde brood in al haar kracht en betekenis. Ze moest het oude zuurdeeg van slechtheid en boosheid weg doen, als

vrucht van de gemeenschap met Hem, van wie het bloed reinigt van alle zonden.

Het feit dat het avondmaal van de Heer is ingesteld onmiddellijk na het Pascha, leert ons een zeer waardevol beginsel. Namelijk: het lot van de Gemeente en van Israël is onscheidbaar verbonden met het kruis van Heer Jezus Christus. Zeker, de Gemeente heeft een hogere plaats, ze is verenigd met haar opgestane en verheerlijkte Heiland en Hoofd. Toch rust alles op het kruis. Ja, op het kruis werd de zuivere aar⁹ gekneusd en het sap van de levende wijnstok uitgeperst door hand van Jehova zelf, om kracht en blijdschap uit te storten in de harten van Zijn hemelse en aardse volk voor eeuwig. De Levensvorst nam uit de rechtvaardige hand van Jehova de beker der toorn, De beker van zijn grimmigheid en ledigde die tot de bodem, zodat Hij in de handen van Zijn volk de beker van het heil, de beker van Gods onuitsprekelijke liefde zou geven. Opdat zij zouden drinken en hun armoede vergeten en hun moeite niet meer zouden gedenken. (Spr. 31:7)

Dit alles vertelt het avondmaal van de Heer. Daar zit de Heer voor als gastheer. Daar ontmoeten de verlostte zielen elkaar in heilige gemeenschap en broederlijke liefde om te eten en te drinken voor het aangezicht van de Heer. Terwijl zij dit doen, kunnen zij terugkijken naar de nacht, waarin hun Meester zo'n grote droefheid leed en vooruit zien naar Zijn dag van heerlijkheid. Die morgen zonder wolken, als Hij zal komen om verheerlijkt te worden in Zijn heiligen en bewonderd in allen, die in Hem geloven. (2 Tess. 1:10)

De personen, voor wie het bestemd was.

Het avondmaal werd ingesteld voor de Gemeente van God. De familie van verlostten. Alle leden van die familie behoren daar te zijn. Want niemand kan afwezig zijn, zonder de schuld van ongehoorzaamheid aan het duidelijke bevel van Christus en zijn geïnspireerde apostelen zich op de hals te halen. Het gevolg van ongehoorzaamheid zal geestelijk verval zijn en een volledig falen in getuigenis voor Christus. Zulke gevolgen zijn alleen het gevolg van opzettelijke afwezigheid van de tafel van de Heer. Er zijn omstandigheden, die in bepaalde gevallen een onoverkomelijke hindernis vormen, hoewel er de ernstige wens is om bij de viering van de instelling tegenwoordig te zijn, zoals altijd het geval zal zijn als er een geestelijke gezindheid is. Maar het is vast beginsel dat niemand vorderingen in het geestelijk leven kan maken, die opzettelijk van de tafel van de Heer wegblijft. De hele vergadering van Israël werd opgeroepen om het Pascha te houden. (Ex. 12) Geen lid van de vergadering kon straffeloos wegblijven. “*Maar de man, die rein is, en niet op reis, en nalaat het Pascha te vieren, die zal uitgeroeid worden uit zijn volksgenoten,*

---

⁹ garf, schoof der eerstelingen

omdat hij op de daarvoor bepaalde tijd de offergave des HEREN niet heeft gebracht; die man zal zijn zonde dragen” (Num.9:13).

Het zou de waarheid dienen en de belangen van de Gemeente bevorderen, als de belangstelling kon worden opgewekt voor dit belangrijke onderwerp. Er wordt, over het bezoeken van de tafel van de Heer, te lichtzinnig en onverschillig mee om gegaan onder christenen. En waar geen onverschilligheid is, daar is onwil, die voortkomt uit het niet verstaan van de rechtvaardiging door het geloof. Beide veranderingen, zo verschillend in aard, komen uit dezelfde bron namelijk, zelfzucht. Hij, die onverschillig is in deze zaak, zal zelfzuchtig zich door onbeduidende omstandigheden laten weerhouden van er heen te gaan. Hij zal verhinderd worden door huiselijke omstandigheden. Zucht naar persoonlijk gemak. Ongunstig weer, onbeduidende en zoals het dikwijls gebeurt, denkbeeldige lichamelijke ongesteldheden. Dingen, die niet tellen of waar rekening mee wordt gehouden als een werelds doel wordt nagestreefd.

Hoe vaak gebeurt het, dat mensen, die geen geestelijke kracht hebben op de eerste dag van de week om het huis te verlaten, genoeg kracht hebben om kilometers te gaan voor zaken of een ander werelds doel op maandag. Helaas, dat het zo is. Hoe treurig, dat een werelds doel een krachtiger invloed uitoefent op een christen dan de heerlijkheid van Christus en de bevordering van het welzijn van de Gemeente! Want zo moeten we de kwestie van het avondmaal van de Heer zien. Wat zullen we voelen in de heerlijkheid van het komende koninkrijk, als we ons zullen herinneren, dat een feest of een markt of enig ander aardse doel onze tijd en kracht had opgeëist, terwijl de samenkomst van het volk van de Heer om de tafel was veronachtzaamd?

Als we de gewoonte hebben de vergadering niet te bezoeken, vraag ik u: “Overweeg de zaak voor de Heer, voordat u weer wegblijft. Denk eens aan de schadelijke gevolgen van uw afwezigheid. U faalt in uw getuigenis voor Christus. U benadeelt uw broeders en u verhindert de groei van uw ziel in genade en kennis. Veronderstel niet, dat uw wegblijven geen invloed heeft op de hele Gemeente van God. In deze tijd, helpt u of hindert u, ieder lid van dit lichaam op aarde. *“als een lid lijdt, lijden alle leden mee.”* (1 Kor. 12:26) Dit beginsel is nog steeds waar, al zijn belijdende christenen verdeeld in zoveel verschillende delen. Nee, het is zo goddelijk war, dat geen enkele gelovige op aarde leeft, die niet handelt als een helper of als een hindernis voor het gehele lichaam van Christus.

En als het beginsel waar is, (dat de vergadering van christenen en het breken van het brood in een bepaalde plaats, de uitdrukking van de eenheid van het hele lichaam is of behoort te zijn) dan kunt u inzien, dat als u wegblijft uit de samenkomst of weigert te voegen bij die eenheid, u ernstige schade toebrengt aan alle broeders, zowel als aan uw eigen ziel. Ik leg deze overleggingen

op uw hart en geweten, in de naam van de Heer, opziend naar Hem om ze toe te passen op de harten.¹⁰

Niet alleen deze schuldige en verderfelijke onverschilligheid werkt als een hinderpaal voor velen, als ze aan de tafel van de Heer gaan aanzitten. Onvolmaakt begrip van rechtvaardiging door het geloof vormt hetzelfde ongelukkig gevolg. Als het geweten niet volmaakt gereinigd is, als er geen volmaakte rust is in Gods getuigenis over het volmaakte werk van Christus, zal er een terugschrikken zijn voor het avondmaal van de Heer of een viering er van, die niet begrepen wordt. Zij alleen kwamen de dood van Heer verkondigen, die door het onderwijs van de Heilige Geest de waarde kennen van de dood van de Heer. Als ik de instelling beschouw als een middel waardoor ik dichter bij God wordt gebracht of waardoor ik een duidelijk gevoel van mijn aanneming krijg, dan is het niet mogelijk om het avondmaal op de juiste wijze te vieren. Ik moet geloven, zoals het evangelie mij opdraagt te geloven. Dat al mijn zonden voor eeuwig zijn weggedaan, anders kan ik mijn plaats niet, met geestelijk inzicht, aan de tafel van de Heer innemen. Als de zaak niet in dat licht wordt gezien, kan het avondmaal van de Heer alleen beschouwd worden als een soort trap naar het altaar van God. In de wet wordt gezegd, dat wij niet met trappen mogen opklimmen tot Gods altaar, opdat onze naaktheid niet openbaar wordt. (Ex. 20:26) De betekenis hiervan is, dat alle menselijke inspanningen om tot God te naderen, moeten uitlopen op de ontdekking van menselijke naaktheid.

Zo zien we, dat, als onverschilligheid de gelovige verhindert aan de broodbreking deel te nemen, dat dit schuldig is in het oog van God en schadelijk is voor hem en zijn broeders. En als een onvolmaakt verstaan van de rechtvaardiging ons verhindert, is dat niet alleen ongeoorloofd, maar onterend voor de liefde van de Vader, het werk van de Zoon en het duidelijke en ondubbelzinnig getuigenis van de Heilige Geest.

Maar soms wordt gezegd en ook door hen, die belijden geestelijk gezind te zijn en inzicht te hebben: “Ik heb er geen geestelijk voordeel van om naar de samenkomst te gaan. Ik ben even gelukkig in mijn eigen kamer, als ik

---

¹⁰ Ik kan alleen verantwoordelijk zijn om in de samenkomst te komen, als die vergaderd is op Gemeentelijke grondslag. Dat is, de grondslag, zoals we die in het Nieuwe Testament vinden. Mensen kunnen samenkomen en zichzelf de Gemeente van God noemen in een bepaalde plaats, maar als ze niet de kenmerken en beginselen van de Gemeente van God vertonen, zoals ze in de Heilige Schrift zijn uiteengezet, kan ik die niet erkennen. Als ze weigeren of geestelijke kracht hen ontbreekt om wereldsgezindheid, vleeselijke gezindheid of verkeerde leer te oordelen, staan ze duidelijk niet op Gemeentelijke grondslag. Zij vormen alleen maar een godsdienstige broederschap, die ik, in zijn gemeenschappelijk karakter, niet verantwoordelijk ben voor God te erkennen. Daarom heeft het kind van God veel geestelijke kracht nodig en onderworpenheid aan het Woord, om in staat te zijn, door al de verdeeldheden van de belijdende kerk heen te wandelen naar Zijn wil in deze boze en moeilijke tijd.

mijn Bijbel lees.” Ik zou aan hen vriendelijk willen vragen: Moeten we niet een hoger doel voor ogen hebben, in ons handelen, dan ons eigen geluk en blijdschap? Is gehoorzaamheid aan het bevel van onze gezegende Meester – een bevel gegeven in de nacht, waarin Hij werd overgeleverd – niet een veel hoger en edeler doel voor ons, dan iets, dat met het eigen ik verbonden is? Als Hij wenst, dat Zijn volk zal samenkomen in Zijn naam, met het bepaalde doel om Zijn dood te verkondigen, totdat Hij komt, zullen wij dan weigeren, omdat we ons in onze eigen kamer gelukkiger voelen? Hij zegt, dat wij daar moeten zijn. Zullen wij dan antwoorden: Wij voelen ons thuis gelukkiger? Dan is ons geluk gegrond op ongehoorzaamheid en dat is een onheilig geluk. Het is beter, als het zo moet zijn, ongelukkig te zijn in het pad van de gehoorzaamheid, dan gelukkig op het pad van ongehoorzaamheid. Maar ik geloof werkelijk, dat de gedachte van thuis gelukkiger te zijn een zuiver zelfbedrog is en het einde van hen, die zichzelf bedriegen zal dat bewijzen. Thomas mag het onverschillig geacht hebben of hij tegenwoordig was bij de discipelen, maar hij moest de tegenwoordigheid van de Heer missen en acht dagen wachten, totdat de discipelen weer samenkwamen op de eerste dag van de week, want daar behaagde het de Heer Zichzelf aan zijn ziel te openbaren. Zo zal het ook zijn met hen, die zeggen: Wij voelen ons thuis gelukkiger dan in de samenkomst van de gelovigen. Zij zullen zeker achterop raken in de kennis en ervaring. Ja, zij lopen kan s om onder het verschrikkelijk wee te vallen van de profeet. *“Wee de nietswaardige herder, die de schapen verlaat: het zwaard over zijn arm en zijn rechteroog! Verdorren zal zijn arm, verduisterd worden zijn rechteroog”* (Zach. 11:17).

“en laten wij onze eigen bijeenkomst niet verzuimen, zoals sommigen gewoon zijn, maar elkaar vermanen en dat zoveel temeer naarmate u de dag ziet naderen. Want als wij moedwillig zondigen nadat wij de kennis van de waarheid ontvangen hebben, blijft er geen slachtoffer voor de zonden meer over, maar een vreselijke verwachting van oordeel en een felheid van vuur dat de tegenstanders zal verslinden” (Hebr.10:25-27).

De tegenwerping op grond van dorheid en nuttelosheid van christelijke samenkomsten wordt in het algemeen gemaakt door hen, die zelf lijden aan geestelijke dorheid in verband met een vitterige en klagende geest. Als deze klagers, die liever thuis blijven, wat meer tijd gaven om op de Heer te wachten in het verborgen, om Zijn zegen op de samenkomsten te vragen, zouden zij een heel andere ervaring hebben.

Nu we uit de Schrift hebben gezien, wie wel aan de tafel van de Heer mogen aanzitten, zullen we nu zien, wie er niet mogen aanzitten. Ook op dit punt is de Schrift duidelijk. Kortom, allen die geen leden zijn van de ware Gemeente van God, mogen er niet aanzitten. Dezelfde wet, die de gehele vergadering van Israël beval het Pascha te eten, beval alle onbesneden vreemdelingen, dat ze niet zouden eten. Nu Christus ons Pascha voor ons is geslacht, kan niemand dit feest vieren, (dat de hele bedeling zal duren) het broodbreken en drinken van de

wijn, in waarachtige gedachtenis van Hem, dan alleen zij, die de reiniging en de helende kracht van Zijn kostbaar bloed kennen. Eten en drinken zonder deze kennis, is onwaardig eten en drinken – zichzelf een oordeel eten en drinken. Net zoals de vrouw uit Numeri 5, die het bittere water dronk om de veroordeling meer openbaar en ontzaglijk ernstig te maken.

Juist hierin is de schuld van het christendom bijzonder openbaar. De belijdende kerk heeft, net als Judas, haar hand op de tafel gelegd met Christus en Hem verraden, als ze het avondmaal van de Heer neemt. Zij heeft met Hem gegeten en heeft tegelijk haar hiel tegen Hem opgeheven. Wat zal haar einde zijn? Hetzelfde eind als Judas. *“Nadat hij dan het stuk brood had genomen, ging hij terstond naar buiten. En het was nacht.”* (Joh. 13:30) Wat ernstig! Vreselijke nacht. De sterkste uitdrukking van Goddelijke liefde wekte alleen maar de sterkste uitdrukking op van menselijke haat. Zo zal het gaan met de valse belijdende kerk, gemeenschappelijk en ieder valse belijder persoonlijk. En allen die, hoewel gedoopt in de naam van Christus en aan de tafel van Christus aanzaten, maar toch verraders zijn geweest, zullen tenslotte uitgeworpen worden in de buitenste duisternis, in een nacht, die nooit een morgen zal zien, gedompeld in een golf van eindeloos en onuitsprekelijk wee. Zelfs als ze tot de Heer kunnen zeggen: *“Wij hebben in uw bijzijn gegeten en gedronken... En Hij zal zeker tot hen zeggen: Ik weet niet vanwaar u bent; gaat weg van Mij, alle werkers van ongerechtigheid.”* (Luk. 13:26) Denk daaraan indien u nog in uw zonde bent. Denk er dan niet aan door uw aanwezigheid de tafel van de Heer te ontheiligen. Ga naar Jezus als een verloren zondaar en zoekt de vergeving en reiniging bij Hem, die Zijn bloed vergoten heeft voor zondaars als u.

Toch zijn zij, die onwaardig eten en drinken, niet de enige schuldigen. Ook zij, die hen uitnodigen tot de tafel van de Heer of die ze er toelaten zijn schuldig. Want ze zijn ongehoorzaam aan het bevel van de Heer en kennen de woorden van de apostel niet: *“Want wij, de velen, zijn een brood, een lichaam;”* (1 Kor. 10:17) Paulus heeft nooit gezegd, dat bekeerde en onbekeerde één lichaam vormen aan de tafel van de Here. Men kan zich geruststellen en zich verontschuldigen door de ongehoorzaamheid van zoveel anderen. Maar het Woord van God verontschuldigd hem niet. *“In een groot huis nu zijn niet alleen gouden en zilveren vaten, maar ook houten en aarden; en sommigen wel tot eer, maar anderen tot oneer. Als dan iemand zich van deze vaten reinigt, zal hij een vat zijn tot eer, geheiligd, bruikbaar voor de Meester, tot alle goed werk toebereid.”* (2 Tim. 2:20,21) Zolang men samenkomt met zulke vaten tot oneer, heeft men deel aan de grote zonde van de belijdende christenheid. Haar oordeel en vonnis zal weldra klinken: *“Ik weet uw werken, dat u niet koud bent en niet heet. Was u maar koud of heet! Daarom omdat u lauwwarm bent en niet heet of koud, zal Ik u uit mijn mond spuwen.”* (Op. 3:15, 16) *“Daarom, gaat weg uit hun midden en scheidt u af, zegt de Heer, en raakt niet aan wat onrein is, en Ik zal u aannemen; en Ik zal u tot Vader zijn, en u zult Mij tot zonen en dochters zijn, zegt de Heer, de Almachtige!”* (2 Kor. 6:17, 18)

De tijd en wijze van het vieren van het avondmaal.

Na de aard van het avondmaal van de Heer (1), de omstandigheden waaronder het werd ingesteld (2) en de personen, die er aan kunnen deelnemen (3); volgt nu, wat de Schrift leert wanneer en hoe het avondmaal van de Heer gevierd moet worden.

Hoewel de instelling niet was op de eerste dag van de week blijkt uit Lukas 24 en Handelingen 20 dat de eerste christenen het op de eerste dag vierden. *“Toen wij nu op de eerste dag van de week vergaderd waren om brood te breken...”* (Hand. 20:7). Dat is in overeenstemming met het feit, dat Paulus zeven dagen in Troas bleef. Men begrijpt dus, dat er een bijzondere reden was om het avondmaal op de eerste dag van de week te vieren. De opstandingsdag. De dag van de Gemeente, in tegenstelling met de zevende dag, die de dag van Israël was.

Bij de instelling leidde de Heer de gedachten van de discipelen af van alle joodse zaken, door te zeggen, dat Hij niet meer van de vrucht van de wijnstok zou drinken. Hij voerde een nieuwe orde van zaken in en voor ons vormt de dag zelf, waarop het avondmaal gevierd wordt, een tegenstelling tussen de hemelse en aardse dingen. In de kracht van Zijn opstanding kunnen wij op de juiste wijze Zijn dood verkondigen.

Melchizedek bracht brood en wijn en zegende Abram in de Naam van de Heer toen de strijd voorbij was. Zo kwam onze Melchizedek ¹¹, toen alle strijd voorbij en de overwinning behaald was, met brood en wijn om de harten van Zijn volk te sterken en op te wekken en hen aan de vrede te herinneren, die Hij zo duur had betaald.

Als dus de discipelen op de eerste dag samenkwamen, zoals de Schrift ons leert, dan heeft niemand het recht, die dag te veranderen en het brood maar één maal per maand, per zes maanden of nog zeldzamer, te breken. Wij moeten het Woord op dat punt, gehoorzamen, net zo goed als op een ander punt. Op de eerste dag waren de eerste discipelen vergaderd aan de tafel van de Heer; als één lichaam gedoopt en levend gemaakt door één Geest. Wat een zegen was deze eerste dag van de week! Wat een verheerlijking van de Naam van God en van het werk van de Heer Jezus door deze eenheid. Met kracht en blijdschap werd de dood van de Heer verkondigd en Zijn wederkomst verwacht.

Waarom denken veel christenen, dat het voldoende is, dit feest van tijd tot tijd te vieren en soms zelf maar een enkele keer per jaar? Kunnen wij Zijn dood te dikwijls verkondigen? Het is waar, dat velen denken, dat herhaaldelijk brood breken, van dit feest een sleur zou maken. Dat het daarom aan te bevelen is het niet te dikwijls te doen. Maar zou men dan ook, uit vrees, dat

het een sleur wordt, iemand aanraden minder vaak te bidden of in de Bijbel te lezen? Het zou droevig zijn, als dit feest een sleur zou worden. Maar is het niet beter er voor te waken, dat het dat niet wordt, dan zich van deze zegen te beroven? Een christen, van wie de liefde voor Christus levend is zal alleen maar de wens hebben de dood van de Heer zo vaak mogelijk te verkondigen. Dat we allemaal, in alle omstandigheden, alleen het woord van God volgen. Dit voor wat de tijd betreft.

Nu een enkel woord over de manier van het vieren van het feest. De christenen moeten voor alles tonen, dat brood breken het hoogste doel is van de samenkomst op de eerste dag van de week. Zij moesten laten zien, dat hun samenkomen niet is om te spreken of voor opbouw. Hoewel stichting een gelukkige bijkomstigheid kan zijn. Maar de broodbreking is het eigenlijke doel. De dood van Christus wordt in het avondmaal verkondigd, daarom moet het avondmaal de eerste plaats hebben. *“Toen wij nu op de eerste dag van de week vergaderd waren om brood te breken...”*. Wij moeten niet vergeten, dat de persoonlijke relatie met God hoger staat dan de onderlinge relatie. De gezamenlijke aanbidding en lof richt zich rechtstreeks tot God. Het avondmaal heeft een verhevener plaats dan de onderlinge opbouw.

Het Lam voor ons geslacht, houdt de gedachten en gevoelens van allen bezig. Door dit avondmaal verkondigen wij de dood van de Heer, daarom behoort Hem de eerste plaats. Een gelovige is in een armoedige geestelijke toestand, als hij, in een samenkomst, waarvan het doel is de dood van de Heer te verkondigen, alleen voldaan is, als er een woord van opbouw of stichting wordt gesproken aan het eind. Dan denkt hij meer aan zichzelf, dan aan de Heer. Hij vindt het belangrijker stichting te ontvangen voor zijn hart, dan de Heer lof en aanbidding te offeren.

De viering van het avondmaal, de goddelijke dienst van de Gemeente, is zo belangrijk en verheven, dat zij alle tijd van de samenkomst in beslag zou kunnen nemen. Maar zal men vragen, moeten enkele woorden van stichting na het avondmaal absoluut uitgesloten worden? Zeker niet. Wij moeten geen regels maken. Wij moeten de werkzaamheid van de Geest de vrije loop laten. Het is Zijn werk, de Naam, de persoon en het werk van Christus te verkondigen en te verheerlijken. Hem behoort onbetwistbaar de zorg om de Gemeente van christenen te besturen. Maar wij kunnen er zeker van zijn, dat Hij altijd de hoogste plaats aan Christus zal geven.

Wij begrijpen veel te weinig dat het broodbreken is verbonden met de positie en het getuigenis van de Gemeente op aarde en hoe het in het algemeen miskend wordt. De broodbreking moet een duidelijke demonstratie zijn van de waarheid, dat alle gelovigen één lichaam vormen. Maar de belijdende christenheid met al haar partijen en zijn verschillende tafels voor elke kerk, heeft deze waarheid volledig ontkent.

In onze dagen wordt helaas het avondmaal naar de tweede plaats verbannen. De tafel, waaraan de Heer de eerste plaats zou moeten hebben, wordt uit het oog

¹¹ Koning van de gerechtigheid, Koning van Salem (vrede)

verloren. En aan de mens wordt de eerste plaats gegeven. De prediking en de stichting zijn voor velen het voornaamste, terwijl het avondmaal een secundair belang wordt gegeven. Als men het op de juiste wijze begreep zou het, voor altijd de liefde en eenheid, openbaren. Elke menselijke poging om deze staat van zaken te verbeteren, hebben er alleen voor gezorgd dat het meer openbaar wordt.

Men zou kunnen vragen hoe het mogelijk is, dat alle gelovigen uit eenzelfde plaats zich op één plaats kunnen vergaderen? Wij antwoorden, dat zelfs als zij niet samen vergaderen konden op één plaats, zij het toch zouden kunnen doen op hetzelfde beginsel. Hoe zouden de gelovigen zich vergaderd hebben, ten tijde van de apostel? De Schrift zegt, dat zij éénsgezind samen waren. Zij gaven op een ondubbelzinnige wijze getuigenis aan de uitdrukking van hun eenheid. Geen verschillende vergaderplaatsen, geen verschillende maat van hun kennis of gaven, konden hun eenheid schaden. Zij vormden één lichaam en één Geest.

Ten slotte zou ik nog willen zeggen, dat de Heer diegenen zal eren, die in geloof en trouw belijden en verwerklijken, de eenheid van de Gemeente op aarde; En hoe groter de moeilijkheden zijn om dit te verwerklijken, hoe groter de eer zal zijn voor de Heer. Dat de Heer ons allemaal een eenvoudig oog en een oprechte geest mag geven, om deze dingen te verstaan en in de praktijk te brengen.

Het verbroken lichaam, genadige Heer,
wordt voorgesteld door dit gebroken brood;
De wijn in deze beker uitgegoten,
wijst naar het bloed, dat Gij hebt gestort.

En als we zo tezamen zijn,
tonen we, dat we één in U zijn;

Uw kostbaar bloed werd voor ons gestort.
Uw dood heeft ons vrij gemaakt.

Broeders zijn we; in U, in heerlijke eenheid –
Eeuwig zij Uw genade aangebeden –
In Uw Naam komen wij nu tezamen,
en we weten, dat Gij in ons midden bent, Heer.

Wij hebben één hoop – dat Gij zult komen.
U verwachten wij te zien in de lucht,
als Gij uw verlostenthuiskomt halen,
en eeuwig zullen wij met u heersen.

Voor de volledigheid hierbij ook het gedicht in het Engels.

Thy broken body, gracious Lord,
Is shadowed by this broken bread,
The wine which in this cup is pour'd
Points to the blood which Thou hast shed.

And while we meet together thus,
We show that we are one in Thee
Thy precious blood was shed for us,
Thy death, O Lord, has set us free.

Brethren in Thee, in union sweet,
(For ever be thy grace ador'd),
'Tis in Thy name, that now we meet,
And know Thou'rt with us, gracious Lord

We have one hope—that Thou wilt come,
Thee in the air we wait to see,
When Thou wilt take Thy people home
And we shall ever reign with Thee.

Oorsprong: Misc. Writings III

Titel: Thoughts on the Lord's supper.

Designed for the help of Christians in this day of difficulty.

Oude Sporen 2009

